

Живу – поміж думок про тебе

Світлій пам'яті Олександра Рибалка

* * *

Благословенно-трепетна пора:
Ключі у небі, скошене колосся,
А світ укотре золотом згора,
На ласку Божу серце віддалося.

І хризантеми зовсім не сумні,
Мабуть, їм тайну розгадать вдалося...
Я не сама в своїй самотині,
Зі мною осінь – тужим двоголоссям.

* * *

Без тебе світ зробивсь немилий,
Такий пустельний і чужий,
Ураз поблякли-потьмяніли
Душі моєї вітражі.

На них вже сонце не іскриться,
Не грають зорі голубі,
Крізь тьмаві скелечка сочиться
Печаль і біль. Печаль і біль.

* * *

Я виповім свою печаль
В пустинний сад, туманну даль.
І понесуть мої жалі
В осіннє небо журавлі.

Я обійматиму здаля
Самотні крила журавля.
І стрепенусь: біль в серці скрес –
Це ти почув мене з небес.

* * *

І буде все: блаженні миті,
Тремкої ніжності дощі,
Слова, як зорі перемиті,
Що світять золотом душі.

І щастя хвилию розбудить,
І оп'янить бузковий блюз.
Це безпремінно в когось буде.
А я за тебе помолось.

* * *

На всі сторони світу – зима,
ой зима,

І подітися ніде.
На шалені завії – сама,
ой сама,
На всі лиха і біди.

Я цю білість снігів перейду
навмання,
Як пустелю безлику,
Тільки ти не боли так,
любове моя, –
Аж до зойку... до скрику...

* * *

Живу – поміж думок про тебе.
Що маю?
Думу про тебе.

* * *

Бува, нізвідкіля отак приходить:
То не тебе я втратила –
Земне тяжіння.

* * *

Протистою
Закону неповернення
У вільнім леті понад болем.

* * *

Справдешний
І найважчий досвід –
Непередбачуваність долі.

* * *

Є у моєму дивному бутті
Високий вимір гіркоти –
Ти.

* * *

До гілки так відчаєно і тихо
Листок останній
Притулився.

* * *

Відходить осінь –
Без жалю.
І не пізнати непізнанне.

* * *

Проразливий
І щемно-безконечний
Мотив осінній.

* * *

Поки мені світилися твої очі,
Не знала,
Що стільки болю вміщує душа.

* * *

Зима знічев'я білим-білий біль
Мені завіяла між віі.
Сльоза замерзла.

* * *

Я знову й знову думаю про тебе.
А як по-іншому?
Не знаю.

Катерина РИБАЛКО